

Особливістю даних кримінальних правопорушень є:

- 1) відсутність реального контакту представника спільноти з потерпілим;
- 2) переважна неможливість встановити особу правопорушника;
- 3) відсутність у кримінально-правовій нормі положень, що конкретизують визначення таких дій злочинними, а саме такими, що доводять до самогубства. З цього випливає необхідність розширення кримінально-караних способів доведення до самогубства.

По-перше, це дає можливість уникнути прогалин та колізій у законодавстві, і, по-друге, підвищити рівень безпеки та захищеності громадян у державі.

Таким чином, слід зробити висновок, що самогубство, а особливо доведення до самогубства, потребує уваги як на всесвітньому так і на національному рівні. Проблемою правового регулювання даного питання є відсутність у нормах положень, здатних вирішити актуальні проблеми, що, як наслідок, породжує необхідність внесення відповідних змін до таких норм.

Список використаних джерел

1. Кримінальний кодекс України: закон України від 05.04.2001 № 2341-III. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>.
2. Про судову практику в справах про злочини проти життя та здоров'я особи: постанова Пленуму Верховного Суду України від 07.02.2003 № 2. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0002700-03>.
3. Кіберполіція виявила 926 груп «самогубств», з яких уже 600 заблоковано. URL: <http://www.npu.gov.ua/uk/publish/article/2157086>.

Кваша Крістіна Анатоліївна,

слухач магістратури ННІ № 1 Національної академії внутрішніх справ

ЗАСТОСУВАННЯ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ КОНВЕНЦІЇ З ПРАВ ЛЮДИНИ ПІД ЧАС ВОЄННОГО СТАНУ

Право, як таке, є багатогранною категорією, яка має як свої як суб'єктивні, так і об'єктивні ознаки. Основоположні принципи, приміром такі, як законність та верховенства права є базовими не лише у нормотворчій діяльності, а й інших сферах суспільного життя як національного, так і міжнародного рівня. Традиційно їх прийнято розглядати у сукупності з принципами ООН, та тими функціями, які виконує міжнародне співтовариство. При цьому, слід додати, що права та свободи людини і громадянина не є сталою категорією та трансформуються відповідно до динамічності суспільних відносин, набуваючи нових видів та форм своєї сутності.

Говорячи у цілому про права громадян ми розширюємо сферу вибору особою тієї чи іншої моделі поведінки. Оскільки громадянин тієї чи іншої держави додатково до тих основоположних прав, які він має як людина, може ще користуватися політичними правами тієї держави, під юрисдикцією якої він перебуває. За науковою доктриною, основною особливістю громадянина, як такого є право обиратися та бути обраним (активне та пасивне виборче право).

Тема порушення прав людини і громадянина під час воєнного стану була і є досить болючою не лише для суспільного, а й політичного поля. Виокремлюючи випадки порушення прав громадян України ми окреслюємо таку їх ознаку, як системність, що говорить про безперерійність застосування обмежень у реалізації основоположних свобод осіб. Водночас, взагалі розглядаючи ту чи іншу проблематику порушень та утисків особи у реалізації її прав, слід, перш за все, звернутися до міжнародних нормативно-правових актів.

На початку 2022 року відбулося різке зростання випадків порушення прав і свобод громадян України. Перш за все, з урахуванням даної ситуації, під обмеження потрапило цивільне населення, відбувалися порушення їх права власності та дискримінація зазначеної етнічної групи. Зазнавало утисків право на свободу слова, пересування, права на зібрання та інших свобод. Через відмову лідерів етнічної спільноти визнати окупаційну владу, багатьом з них було відмовлено у в'їзді на окуповану територію. Відбувалися залякування та погрози щодо позбавлення життя таких осіб. При цьому, обмежень зазнало не лише військове населення, але й цивільне населення, яке необґрунтовано мали утиски з боку Російської Федерації.

Багато масштабним стало обмеження права громадян на вільне пересування та права на особисту недоторканість щодо осіб, які виявляють відкриту позицію засудження приєднання окупованої території до Російської Федерації.

Право на використання рідної мови також ущемлювалося через політику окупаційної влади. Зокрема, наразі українська мова визначається як факультативна, а вивчення шкільних предметів відбувається загалом російською. Вороже ставлення російської влади до національних освітніх процесів пояснюється намаганнями русифікувати та обмежити всі чинники, які можуть сприяти можливостям збереження національних традицій та культури.

Одним із найважливіших є збереження прав людини, яке неодноразово порушувалося щодо громадян України, починаючи ще з 2014 року. Збитки у призмі нанесення шкоди власності жителям, на сьогодні оцінено близько у 1 трлн. грн. При цьому, втрати стосуються

не лише приватної, а й комунальної та державної власності у вигляді інфраструктурних та стратегічних об'єктів.

Особливо важко говорити про порушення права на життя звичайних мирних жителів, які стали жертвами збройної агресії Російської Федерації. З точки зору загально визнаних принципів ООН та міжнародного співтовариства, право на життя є невід'ємним та невідчужуваним. А також таким, що забезпечується та гарантується національним та європейським законодавством. Його порушення щодо цивільного населення є не просто відмовою від міжнародних зобов'язань, а може розглядатися як заперечення основоположних демократичних цінностей, що регламентуються для розвинених країн сучасності.

Питанням систематичного порушення прав і свобод громадян займаються провідні міжнародно-правові інституції, що забезпечують європейські стандарти у сфері дотримання основоположних принципів країнами.

Наразі всі дипломатичні зусилля спрямовані на врегулювання конфлікту на всій території України. Кожного дня ми фіксуємо порушення цінностей по всій території України. Більшість із європейських країн не згодні та не підтримують окупаційну політику Росії. Їх окупація та нав'язування власної системи законодавства спирається виключно на особисті бажання та амбіції, не маючи за собою жодних міжнародних домовленостей.

Отже, роблячи висновок із вищезазначеного, принцип верховенства права, законності та інші відіграють важливу роль, як такий собі «напряма», що окреслює межі свободи публічної влади. Зокрема, принцип верховенства права виражається у привілеюванні прав та свобод людини над нормою закону. Навіть коли імперативне правило поведінки суперечить інтересам особи. У відповідь на питання чи завжди законні акти є такими, що відповідають сутності верховенству права- верховенство права і законність мають бути взаємозалежними, але такими, не завжди є на практиці. Іноді виникають протиріччя між ними. На подолання чого, на сьогодні направлені усі сили національної влади.

Список використаних джерел

1. Богиніч О. Реалізація принципу верховенства права у нормотворчій практиці Верховної Ради України. *Правова держава: Щорічник наукових праць*. 2010. Вип. 21. С. 87–92.
2. Загальна декларація прав людини від 10.12.1948. URL: <http://zako№5.rada.gov.ua/laws/show/995015>.
3. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 4.11.1950. URL: <http://zako№2.rada.gov.ua/laws/show/995004>.

4. Оніщенко Н. Принцип законності: природа та сутність в умовах демократичних змін. *Віче*. 2012. № 12. С. 2–4.

5. Падалка Р. О. Верховенство права як основоположний принцип демократичної та правової держави. *Актуальні проблеми права: теорія і практика*. 2012. № 24. С. 365–371.

6. Поняття, властивості та принципи адміністративної відповідальності. URL: [https://arm.№aiiu.kiev.ua/books/adm-vidpov/pages/rozdil_1.html](https://arm.ua/iaiu.kiev.ua/books/adm-vidpov/pages/rozdil_1.html).

7. Постанова ВРУ Про звернення ВРУ до ООН, Європейського Парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї ОБСЄ про порушення прав і свобод людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі від 17.03.2015 № 257-VIII. URL: <http://zakon№5.rada.gov.ua/laws/show/257-19>.

8. Практика Європейського суду з прав людини у здійсненні правосуддя: вимоги щодо якості закону та юридичної визначеності. URL: https://ukrai№epravo.com/i№eter№atio№eal_law/europea№_court_of_huma№_rights/tua№khy№eazhvustyemfe.№esgs-ftsets-i-tuav-oyueyry-ts-iekmfryerkr-tuavsfseeya-vypsgy-ses-ya№esfkhk-ia№es/.

9. Ткаченко Ю. В. Конституційна законність як принцип конституційного ладу. *Форум права*. 2010. № 4. С. 875–883.

Ковтун Альона Михайлівна,

здобувач ступеня вищої освіти бакалавра
ННІ № 1 Національної академії внутрішніх
справ

Науковий керівник: доцент кафедри
кримінального права Національної академії
внутрішніх справ, кандидат юридичних наук
Симоненко Н. О.

КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА НЕНАЛЕЖНЕ ВИКОНАННЯ ПРОФЕСІЙНИХ ОБОВ'ЯЗКІВ МЕДИЧНИМ АБО ФАРМАЦЕВТИЧНИМ ПРАЦІВНИКОМ

Правові питання медичної науки і практики ніколи не виходили з поля зору правознавців. Кримінальна відповідальність медичних працівників є і буде дискусійною, оскільки вона зачіпає не лише правовий, а й медичний аспекти. Останнім часом в Україні вельми гостро постало питання про якість медичних і фармацевтичних послуг, що надаються співробітниками відповідних установ МОЗ України у ході здійснення ними своїх професійних обов'язків, адже генезис даної проблеми пов'язується насамперед із загальним падінням рівня професійної майстерності працівників медичної галузі. Такий стан справ,